

Totes som valentes

137 cançons després, la formació Macedònia liderada per Dani Coma s'acomiada definitivament dels escenaris en un doble concert a Castellar del Vallès

Macedònia | Eduard Busquets

Semblava que no havia d'arribar mai, però com tots i cadascun dels moments d'aquesta vida, aquest també ha estat transitori. Sense que ens n'adonéssim ha passat, i allò que tant anhelàvem, avui ja és ahir. Que de tant en tant encara cantem "No em vull fer gran", però ho fem amb la grana de recança de saber que ja ens hi hem fet, i avui toca assumir que el que vam reviure aquest cap de setmana ja s'ha col·locat, amb absoluta inèrcia, en aquell raconet lluminós que protegim sense adonar-nos, sumat a la resta de records que les cançons de **Macedònia** són capaces de fer-nos desbloquejar.

El creador, compositor i director de la mítica banda de música per a públic infantil i juvenil **Macedònia**, Dani Coma, va reunir ara fa uns mesos les vint noies que en algun moment han pres amb força i personalitat un dels cinc micros de la banda, des que va engegar l'any 2002, fins ahir. Anit, plegades van posar punt final a la seva trajectòria en un doble concert difícil de descriure sense biaix emocional -almenys per algú que, per a l'ocasió, va treure la pols a una d'aquelles samarretes que, per més neteja d'armaris que facis, mai no t'has vist capaç de llençar: la que posa el nom de la formació de banda a banda del pit, senzilla però essencial-.

Irene Carreras (kiwi de la tercera generació de Macedònia) Foto: Eduard Busquets

Una estona abans que les fruites més fresques pugessin a l'escenari de l'Espai Tolrà de Castellar del Vallès, els jardins del davant presumien els colors de desenes de joves d'entre setze i vint-i-cinc anys, apoderades per l'energia de qui té l'oportunitat de fer un viatge en el temps just allà on més desitjava. Un retrobar-se cara a cara amb les nenes que durant la resta de l'any s'amaguen rere uns cossos ja formats, carpetes de la universitat o feines mal pagades que, fa quinze anys, quan cantaven **Macedònia** des del seient del darrere del cotxe dels seus pares, no havien somiat tenir. Els jardins de davant de l'edifici on esdevindria el concert, pintaven el quadre de tota una generació marcada pel desencís, les revolucions inacabades i la tendresa entesa com a eina de combat. Tot un exèrcit de postadolescents preparades per topiar de nou amb algunes de les seves primeres referents, les que ho van ser quan encara no hi havia *influencers* ni tan sols xarxes socials.

Your browser does not support the video tag.

```
(function (d) { var js, id = "genially-embed-js", ref = d.getElementsByTagName("script")[0]; if (d.getElementById(id)) { return; } js = d.createElement("script"); js.id = id; js.async = true; js.src = "https://view.genial.ly/static/embed/embed.js"; ref.parentNode.insertBefore(js, ref); }(document));
```

El concert de comiat, que es va celebrar en dos passis repartits entre dissabte i diumenge, es va estructurar en quatre parts: una per a cada generació. Les primeres a trepitjar l'escenari -plantat davant de quaranta-dues fileres de cadires on reposava l'excitació- van ser la Noa, la Gina, la Carlota, l'Anna i la Mar, fruites des del 2017. Elles han estat les encarregades de posar veu a la

darrera faceta del projecte amb cançons com "Perdona", "Avui t'estimo", "Meravellós", "Blue blue", "Ser una estrella" o "El meu abric". Aquests i algun altre títol van sonar en directe per últim cop al concert de comiat d'aquest cap de setmana, denotant la particularitat d'aquestes darreres fruites com a generació de caràcter ferm, conscient i gladiador, tot sense perdre la dolçor de les seves veus compassades i entrenades, que desvelen entre coreografies elegants. En la seva mitja hora com a protagonistes no hi va faltar tampoc la presència de la bandera LGTBI, en línia amb les lletres més inclusives que **Macedònia** ha signat mai.

El segon torn va ser per a la tercera generació, les fruites que van voltar Catalunya entre el 2012 i el 2017. La Irene, la Paula, la Maria, la Sara i la Carlota feia poc més de quatre anys que no pujaven juntes a un escenari -almenys com a **Macedònia**, ja que més tard ho van fer amb el projecte **Noah**-. Tanmateix, la seva actuació va demostrar que el que van crear no era un bol de fruita amb data de caducitat, sinó una síndria fresca de juliol amb molt suc per espremer. Les cinc noies es movien per l'escenari com si el temps no hagués passat, sincronitzades i enèrgiques com se les recordava, i mostrant la seva essència al ritme d'algunes de les seves cançons més afortunades com "La colla alegre", l'emotiva "Joan", "Baltasar", "Pesada", o "Univers", una de les primeres que van aprendre quan van entrar al grup ara fa nou anys.

Van baixar de l'escenari i tot seguit va tornar el compte enrere, aquest cop per donar la benvinguda a l'Aida, l'Èlia, la Clàudia, la Laia i la Berta: la segona generació de **Macedònia**. Elles van ser les primeres a entrar al grup a través d'un càsting, i van esdevenir el quintet capaç de mantenir la frescor de la banda tot i el canvi de cares. "Som amigues", "Tartamudejant", "Només amb tu" o "Et cau la baba" van ser algunes de les cançons que van voler rememorar en aquest concert de comiat, juntament amb d'altres com "Bla, bla, bla..." o "El joc dels disbarats", amb les quals el públic ja no va poder mantenir els culs a les cadires i l'Espai Tolrà es va veure immers, de cop i volta, en una estranya, però entusiasmada, visita al 2009.

Clàudia, Berta, Aida i Èlia (de la tercera generació de Macedònia) Foto: Eduard Busquets

La recta final del concert va engegar amb crits d'emoció per part d'un públic que vivia en una mena de *déjà-vu* més llarg de l'habitual. Era el torn de l'Amanda, la Laura, la Nina, l'Alba i la Mariona, les primeres **Macedònia**. El quintet pioner va pujar a l'escenari després de quinze anys per commemorar els fruits de la llavor que elles mateixes van plantar, i retrobar-se amb aquells ulls brillants que ençà saltaven a les places, no gaire lluny dels adults que en tenien cura i que, aquesta vegada, eren allà pel seu propi peu, amb uns quants centímetres més, però la mateixa candidesa, a punt per deixar-se la veu amb algunes de les cançons que els van marcar la infantesa. Així, van delectar-nos amb temes tan emblemàtics com ara "Divendres", "Sakam Té", "La Delegada", "Megasideral" o "No em vull fer gran", acompanyades per coreografies més que particulars que el públic, entregadíssim, recordava amb pèls i senyals. Tampoc van faltar temes com les transcendents "Superfashion" o "Posa'm un suc", ni alguna de les melodies més amargues, com ho són "El vell roure" o "Tarik". La seva actuació va avivar la caiguda d'alguna llàgrima sobre les mascaretes, en moments crucials com quan la Nina, la primera maduixa, va proclamar les paraules: "ja no volem ser valentes, volem ser lliures, perquè de valentes ara, ja ho som, totes som valentes", i així van donar una segona vida a una de les lletres més conegudes de la discografia amb la petjada del temps.

Nina Uyà (Maduixa de la primera generació de Macedònia) Foto: Eduard Busquets

El concert va concloure amb la família **Macedònia** al complet sobre l'escenari. Músics, fruites de totes les generacions i un tema especial per a l'ocasió: "Ho soc tot", interpretat per les noies més joves, que van retre homenatge a la trajectòria i al perdurable llegat de la banda creada per l'admirat Dani Coma. El visionari creador del projecte va rebre, juntament amb la resta de músics que han instrumentat la formació durant tots aquests anys, un ram de flors entregat entre abraçades i llàgrimes per part de les cantants, que va posar punt final a una vetllada d'emocions a

flor de pell, nostàlgia i reconnexion.